

SZENTÍRÁSOK – ÉRTÉKESEBBEK AZ ARANYNÁL ÉS ÉDESEBBEK A MÉZNÉL

Susan W. Tanner nőtestvér

a Fiatal Nők általános elnöke

EOSZ esti beszélgetés fiatal felnőttek számára • 2005. szeptember 11. • Brigham Young Egyetem

Hálás vagyok ezért a csodálatos kórusért. A zene gyönyörű volt és meghívta közénk a Lelket. Hálás vagyok a nyitóimáért is. Észrevettem, hogy azért imádkozott, hogy ma este mindannyian érezzük a Szentlelket és szükségleteinknek megfelelő inspirációt kapjunk. Ez az én fohászom is. Nagyon hálás vagyok a lehetőségért, hogy veletek lehetek ma este. Ha lehetne azonban egy kívánságom, azt kívánám, bárcsak ez egy igazi régimódi esti beszélgetés lenne, ahol körbegyülnénk a kandalló körül, és közvetlenül elbeszélgethetnék veletek – ahogyan azt a korotokbeli gyermekeimmel is tenném. Először valószínűleg mesélnék nektek a misszionárius lányomról. Nem ezt teszi a legtöbb misszionárius édesanyja? Egy korábbi levelemben említettem neki, hogy ma este a szentírások iránt érzett szeretetéről fogok beszélni. Így válaszolt rá:

„Nagyon örülök, hogy anya a szentírás-tanulmányozásról fog beszélni! Úgy érzem az egyik dolog, amiben leginkább változtam az, hogy hogyan tanulom a szentírásokat. *Imádom* tanulmányozni őket. Nagyon izgatott vagyok minden alkalommal, amikor lehetőségem van tanulni. Alig tudom elmagyarázni! Talán az Alma 32:28-hoz tudnám hasonlítani, amikor az ige élvezetessé válik számunkra. Imádom! Azt hiszem, korábban szerettem a szentírásokat, most pedig *imádom* őket! A társam azt mondja, hogy amikor tanítunk, mindig tudja, mikor készülök egy szentírást felolvasni, mert felcsillannak szemeim, és elkezdek hevesen lapozgatni. Szeretem megválaszolni az emberek kérdéseit a szentírásokon keresztül.”

Remélem, a lányom meg tudja hallgatni ezt az üzenetet Ausztráliában, és még inkább ösztönözni tudom majd – ha ez lehetséges – a szentírás-tanulmányozásra. Hasonlóképpen, remélem, hogy az ige élvezetessé válik majd a ti számotokra is, hiszen a szentírások valóban „kívánatosabbak az aranyból...; és édeesebbek a méznél” (Zsoltárok 19:11).

A szentírások édes íze

Emlékeztek Tevjére a *Hegedűs a háztetőn* című musicalből? Ő egy szegény tejesember, akinek öt leánya van, és

arról álmodik, hogy egy nap gazdag lesz. Mire vágynátok, ha gazdagok lennétek? Valószínűleg néhány olyan dologra, amire ő is. Szeretett volna előkelő lenni, szeretett volna egy nagy házat, azt, hogy ne kelljen olyan keményen dolgoznia és így tovább. Azonban nem ezek voltak a legmélyebb vágyai. Legédesebb álma, ha meggazdagodna, talán szokatlan számunkra. Emlékezzetek csak, mit énekelt:

*Ha én gazdag lennék, lenne időm arra,
Hogy a zsinagógában üljek, s imádkozzak.
És talán a keleti falnál is lenne helyem.
Órákon át beszélgetnék a szent könyvekről tanult emberekkel.
Az lenne a legédesebb dolog, mely kell nekem.
(Szöveg: Sheldon Harnick, „Ha én gazdag lennék”,
Hegedűs a háztetőn [1965].)*

Ha gazdagok lennétek, azzal töltenétek szabad időtöket, hogy a „szent könyveket”, vagy a szentírásokat tanulmányozzátok órákon át naponta? Ha gazdagok lennétek, az lenne legédesebb örömetök, hogy több időtök van az intenzív szentírás-tanulmányozásra?

A szent könyvek tanulmányozása nagyszerű áldásnak, egy óriási kiváltságnak számít az ortodox zsidók számára. Sőt, zsidó hagyományok szerint, amikor egy gyermek elkezdte a tóra tanulmányozását, mézet adtak a tanulónak, hogy a szent könyvek tanulását az édes ízzel kapcsolja össze. Így szerették volna megerősíteni a Zsoltárok következő szavait: „Mily édes az én ínyemnek a te beszéded; méznél *édesbb* az az én számnak!” (Zsoltárok 119:103)

Hasonlóképp, a 19. zsoltár az aranyhoz és a mézhez hasonlítja a szentírásokat. A zsoltáriró így örvend az Úr szavának:

„Az Úrnak törvénye tökéletes, megeleveníti a lelket; az Úrnak bizonyágtétele biztos, bölcsésé teszi az együgyűt.

Az Úrnak rendelkezései helyesek, megvidámítják a szívet; az Úrnak parancsolata világos, megvilágosítja a szemeket.

Az Úrnak félelme tiszta, megáll mindörökké; az Úrnak ítéletei változhatatlanok s mindenestől fogva igazságosak.

Kívánatosabbak az aranynál, még a sok színaranynál is; és édesebbek a méznél, még a színméznél is.

Szolgádat is intik azok; megtartja azokat, nagy jutalma van” (Zsoltárok 19:8–12).

Ezek a szentírásbeli kifejezések – *törvény, bizonyágtétel, rendelés, parancsolat, félelem (vagy tisztelet) és ítélet* – az Úr szavának, vagyis a szentírásoknak a szinonimái. „Kívánatosabbak az aranynál, még a sok színaranynál is; és édesebbek a méznél, még a színméznél is.”

Néha azt gondolom, sokkal inkább kellene úgy éreznünk magunkat, mint Tevje és az én misszionárius leányom. Élvezetesek számunkra a szentírások? Olyan értékesek, mint az arany, és édesebbek, mint a méz? Lakmározunk belőlük? Gyönyörködünk bennük? Elgondolkodunk rajtuk, amint azt Nefi tanította? (Lásd 2 Nefi 4:15–16.) Magunkra vonatkoztatjuk őket, amint azt Jákób tanácsolta? (Lásd 2 Nefi 6:5.) Kutatjuk az Úr ránk vonatkozó szavait, melyek változást, bölcsességet, vidámságot, világosságot, kinyilatkoztatást, nyugalmat és örömet hoznak nekünk? Legédesebb és legmagasztosabb áldásaink közé soroljuk őket?

Éhezni a szentírásokat

Talán, ha jobban éheznénk a szentírásokat, akkor édesebbek és értékesebbek lennének számunkra. Néhány hónappal ezelőtt Afrikába utaztam, ahol a szentek gyakran éheznek fizikai táplálékra, ám sokkal inkább arra, hogy az Úr szavából lakmározzanak. Mind a négy országban, melyet meglátogattam, éreztem az emberek lelkierejét és nagyszerű hitét. Kevés világi dologgal rendelkeztek, lelkileg azonban gazdagok voltak. Rendelkeztek az evangélium örömhírével – a szentírások világos és értékes igazságaival. Sokat forgatott szentírásaikat minden gyűlésre magukkal hozták. Tanítottak belőlük, olvastak belőlük, ismerték és szerették őket.

Az egyik úrvacsoragyűlésen egy fiatal beszélő semmit nem vitt magával az emelvényre, csak a szentírásait. A mód, ahogy elmondta beszédét, nagyon hasonlított arra, ahogy a fiatalok beszélni szoktak – lehajtott fejjét és izgatottan toporgott –, az üzenete azonban hatalmas erővel bírt. Az áldozathozatalról tanított, kezdve az Ószövetségben található véres áldozatokról szóló szentírásokkal. Ezután 3 Nefihez lapozott a

Mormon könyvében, és elmondta, hogy a Szabadító eljövételével a régi dolgok elmúltak, és Ő most megtört szívet és alázatos lelket kíván tőlünk. Nem használt jegyzetet, csupán a tanokról való ismereteit. Példát mutatott mindannyiunk számára arról, hogyan kell a szentírásokból tanítanunk.

Ismét a 19. zsoltárra gondoltam ezekkel a szentekkel kapcsolatban. Az Úr törvénye volt megtérésük eszköze. Az Úr bizonyágtétele tette ezeket az egyszerű, intelligens embereket bölccsé. Világosság volt a szemükben, és öröm a szívükben, hiszen kezükben voltak az Úr törvényei, bizonyágtételei, rendelkezései és parancsolatai. Az egyik területen, melyet meglátogattam, mintegy négy órát gyalogoltak, hogy eljőjenek a gyűlésre. Nem voltak közlekedési eszközeik, néha cipőjük sem, és nagyon kevés volt az élelmük. Önellátó földművesek ők, akik évek óta súlyos szárazságban élnek. Mégis Isten szavával táplálkoznak. Ez „kívánatos[abb] az aranynál...; és édes[ebb] a méznél”.

Egy másik afrikai országban a legtöbb ember arra éhezett, hogy tanítsák nekik az Úr szavát. Azon a napon, amikor megérkeztünk, komoly ellenőrzések voltak a közlekedésben, mivel nem volt benzin. A cövekelnök biztos volt benne, hogy az a 700 egyháztag, aki részt akart venni az esti beszélgetésen, nem fog tudni odaérni. Biztosítottuk róla, hogy akármennyien is gyűljenek össze, tanítani fogjuk őket. Amikor 20 perccel a gyűlés kezdete előtt besétáltunk a terembe, több mint 300 áhítatos szentet láttunk csendben várakozni, miközben himnuszokat hallgattak felvételtől. A gyűlés alatt, valamilyen csoda folytán, további 300 ember érkezett meg. Éheztek az Úr szavára. Náluk voltak a szentírásaik, és lelkesen lapoztak velünk együtt, amint az alaplíművekből tanítottuk őket. Példájuk hatására más szemmel láttam fejlődési szükségleteimet. Sokunk szíve talán túlságosan is a világ kincsein csüng. Vajon közömbösek és önelégültek lettünk az ige tanulmányozásában és a tantételek szerinti életben?

Az ószövetségi próféta, Ámos, az ígére való éhezésről, más szóval, a lelki éhségről beszél. „Ímé, napok jönnek, azt mondja az Úr Isten, és éhséget bocsátok e földre; nem kenyér után való éhséget, sem víz után való szomjúságot, hanem az Úr beszédének hallhatása után” (Ámos 8:11). Afrikában olyan szentekkel találkoztam, akik nem csak kenyérre és vízre éheztek, hanem az Úr szavára is. Mivel ismerték a lelki éhséget, megtanulták, amint Nefi tanította, hogyan éljenek Krisztus szavával,

„mert Krisztus szava mindent megmond nektek, hogy mit kell cselekednetek” (2 Nefi 32:3).

Képzeljétek el, milyen lelki éhséget éreznénk, ha nem lennének szentírásaink, melyekből lakmározhatunk! Nemzedékeken keresztül nagyon sok ember élt a törvények feljegyzései nélkül. Gondoljatok például Léhi családjára, amikor először menekültek el a sivatagba, vagy a mulekitákra, akik nem vitték magukkal az írásait (lásd Omni 1:17), vagy azokra az ószövetségi időkre, amikor az embereknek vagy nem volt meg a törvények könyve, vagy elfeledkeztek róla, mint amikor Ezsdrásnak és Nehémiásnak újra kellett tanítania a zsidókat a törvények könyvéből a babiloni fogság után (lásd Nehémiás 8:1–13).

Fiatalon tanuljátok meg szeretni a szentírásokat!

A kedvenc példám az Ószövetségből Jósiás, a gyermek király, aki nyolc évesen került a trónra. Története egy olyan fiatalember hatását mutatja be, aki a szentírásokat értékesebbnek találta az aragnál, és édesebbnek a méznél. A Jósiást megelőző királyok mind gonoszak voltak. Vagy nem ismerték a törvényt, vagy nem olvasták és nem követték azt. Jósiás uralkodása alatt azonban Hilkia, a főpap, megtalálta az elveszett törvénykönyvet az Úr házában (lásd 2 Királyok 22:8). Felolvasták Jósiásnak. Jósiásnak meglágyult a szíve, megbánta bűneit és sírt az Úr előtt (lásd 2 Királyok 22:19). Ezután összehívta népét a templomba és felolvasta nekik az ígét, majd együtt szövetséget kötöttek, hogy betartják Isten parancsolatait:

„És minden beszédét elolvasá előttök a szövetség könyvének, a mely megtaláltatott az Úr házában.

„És oda állott a király [és népe] az emelvényre, és kötést tőn az Úr előtt, hogy ők az Urat akarják követni, és az ő parancsolatait, bizonyágtételeit és rendeléseit teljes szívből és lélekből megőrizni, és beteljesíteni e szövetség beszédeit, a melyek meg vannak írva abban a könyvben; és ráállott az egész nép a kötésre” (2 Királyok 23:2–3).

Milyen inspiráló történet! Gyakran tűnődöm azon, vajon miért volt Jósiás olyan bátor lélek, hogy engedelmeskedjen a törvénykönyv tanításainak. Miért választott másképpen rájuk, mint az őt megelőző és az őt követő királyok? Igyekeztek arra így, fiatalon, hogy megbecsüljétek a szentírásokat azáltal, hogy olvassátok és követitek őket, szövetséget kötve, hogy betartjátok a bennük lévő parancsolatokat, és kitartotok a szövetség mellett?

A szentírások talán megpendítettek egy isteni hűrt Jósiásban, vagy emlékeztették őt egy halandóság előtti tanításra. Neal A. Maxwell elder a következőket mondta egy EOSZ előadássorozaton a Brigham Young Egyetemen 1991-ben: „Talán a szentírások különleges, felidéző ereje összefüggésben van emlékképeinkkel a halandóság előtti világból, vagy legalábbis előhívja fogékonyságunkat, melyet már oly régóta táplálunk” („Teaching by the Spirit – The Language of Inspiration”, *Old Testament Symposium Speeches, 1991* [1991], 1. o.).

Talán ezért látjuk olyan gyakran a szentírásokban a következő figyelmeztetést: „emlékezzetek, emlékezzetek!” (Lásd Móziás 2:41; Alma 37:13; Hélamán 5:9, 12; 14:30.) Nem csak az életünkben tapasztalt csodákra és kegyelemre emlékszünk, hanem a halandóság előtti életben kapott gyengéd tanításokra is. Maxwell elder azt tanította, hogy sokat megtudhatunk tanulás és elmélkedés útján, így a Mennyei Atyánktól tanult korábbi leckék felidéző pillanatait is.

Egy alkalommal, amikor meglátogatta az oroszországi misszióelnököt és családját, az egyik reggel Maxwell elder leült a család öt fiatal leányával beszélgetni. Az első dolog, amit megkérdezett az volt, hogy melyik szentíráson gondolkodtak el aznap. A kérdés meglepte a lányokat. Gondoljatok csak bele! Maxwell elder feltételezte, hogy a szentírások, hozzá hasonlóan, az ő számukra is olyan értékesek voltak, mint az arany, és édesek, mint a méz. Ha követnénk javaslatát, és mindig elménkben forgatnánk egy szentírást, tulajdonképpen szentírást tanulmányoznánk az órák között, a megbeszélésre menet vagy akár takarítás közben. Már életünk korai szakaszában elkezdenénk, és kitartóan tovább folytatnánk. Állandóan lakmároznánk, és táplálnánk személyes és lelki éhségünket. Isten szavai „nem kötáblákra, hanem a szív[ünk] hústábláira” lennének írva (2 Korinthusbeliek 3:3).

Még Maxwell elder fiatal unokái is tudták, mennyire fontosak neki a szentírások. Sokan biztosan emlékeztek, hogy az utolsó általános konferenciai üzenetében elmesélte, hogy egyszer késő este látogatta meg unokáit. Unokája, Robbie, már ágyban volt. Amikor Maxwell elder megérkezett, édesanyja így szólt: „Robbie, itt van Neal nagypapa!” A hálószobából egy fáradt, halk hang szólt vissza: „Hozzam a szentírásaimat?” (Conference Report, 2004. ápr., 48. o.; vagy *Ensign*, 2004. máj., 46. o.) Jósiáshoz, a gyermekkirályhoz, és a kicsi unokához, Robbie-hoz hasonlóan,

nekünk is korán meg kell tanulnunk az életünkben szeretni a szentírásokat, lakmározni belőlük, és tanulni belőlük.

Saját kis unokáink szintén most kezdik megtanulni szeretni a szentírásokat. Nagy élvezettel hallgatjuk, hogyan reagálnak erre. Például a hároméves Joshua, aki imádja a történetek hőseit, minden szentírástörténet tetőpontjánál ezt kiáltotta: „És ki a nap hőse? Jézus a nap hőse!” Joshua megtanult egy fontos leckét: hogy Jézus valóban a mi Szabadítónk. Még a neve is szabadítást jelent. Most az imáiban azokért a szereplőkért foháskodik, akiket a napok folyamán megismer. Egyszer azért imádkozott, hogy Péter ne süllyedjen el megint, aztán pedig azért, hogy a disznónyáj ne fulladjon meg, miután belerohan a tengerbe. Volt, amikor azért imádkozott, hogy Lámán és Lémuel kedves legyen Nefihez. Még Jézus apukájáért is imádkozott, aki Mennyei Atyánk. Az Elemis vezetőjétől Joshua nemrég megkapta első saját példányát a Mormon könyvből. Azóta nem akarja, hogy édesanyja a képes Mormon könyvből olvasson fel neki. Azt mondta, hogy az eredeti szavakat szereti a legjobban.

Egy másik unokánk, a hatéves Tanner, úszóleckét vett a nyáron. Kezdetben igencsak félt a víztől. Azon a napon, amikor végre egyedül kellett beleugraniuk a mélyvízbe, a család – a megszokottól eltérően – nem olvasta együtt a szentírásokat reggeli után. Bár nagyon félt, Tanner mégis beleugrott a mélyvízbe. Miután kimászott a vízből, az édesanyja tudomására hozta, hogy ez mennyire nem tetszett neki. Ezt mondta: „Ha ma reggel nem felejtettünk volna el olvasni a szentírásokból, nem félttem volna annyira beleugrani!” Lányunk, bár rendreutasítva érezte magát, örömét lelte abban, hogy kisfia akkora hangsúlyt fektetett a Lélekre, és arra az erőre, melyet a szentírások hoznak az életébe. A szentírás-tanulmányozás erőt adhat ahhoz, hogy beleugorjunk a mélyvízbe, melyben néha úsznunk kell (lásd T&S 127:2).

A tan megváltoztathatja az életünket

Pál apostol megdicsérte Timótheust, amiért fiatalon megismerte és megszerette a szentírásokat. Ezáltal elmagyarázza a szentírások életünkre vonatkozó egyszerű áldásait:

„gyermekségedtől fogva tudod a szent írásokat, melyek téged bölcsé tehetnek az idvességre a Krisztus Jézusban való hit által.

A teljes írás Istentől ihletett és hasznos a tanításra, a feddésre, a megjobbításra, az igazságban való nevelésre,

Hogy tökéletes legyen az Isten embere, minden jó cselekedetre felkészített” (2 Timótheus 3:15–17).

Milyen csodálatos áldások származnak a szentírások tanulmányozásából! „[B]ölcscsé tehetnek [bennünket] az idvességre.” Növelhetik a Jézus Krisztusba és az Ő tervébe vetett hitünket. Megtaníthatják nekünk gyengeségeinket és a bűnbánat szükségességét. Tantételeket taníthatnak nekünk.

Boyd K. Packer elnök gyakran elmondta: „A megértett igaz tan megváltoztatja a hozzáállást és a viselkedést. Az evangélium tanainak tanulmányozása gyorsabban javít a viselkedésen, mint amennyire a viselkedés tanulmányozása javít a viselkedésen” (Conference Report, 2004. ápr., 80. o.; vagy *Ensign*, 2004. máj., 79. o.). A szentírásokon keresztül magából a forrásból tanulhatjuk meg az igaz tant, mely viszonzásul segít nekünk tökéletessé vagy teljessé válnunk, amint azt Pál is mondja. Soha sincs túl késő ahhoz, hogy elkezdjünk komolyan lakmározni a szentírásokban található tanokból. Sőt, még a ma este is nagyszerű alkalom lehet mindannyiunk számára a kezdéshez.

Most jött el az az idő az életetekben, amikor komoly és jelentős döntéseket kell meghoznotok gyakorlatilag mindenről – iskola, munka, karrier, misszió, barátok, randevúzás, házasság, gyermekek, anyagiak, életkörülmények, az egyházi szolgálatban való hithűség és így tovább. Sokat gondolkodtam és imádkoztam arról, mit mondhatnék, ami segítene mindegyikőtöknek egyenként a fontos döntések ezen időszakában. Személyes útmutatásra van szükségetek. Személyes kinyilatkoztatásra, amely segíteni fog saját körülményeitek közepette. Alma azt tanította, hogy „az igehirdetés... nagyobb hatással volt [az emberek] gondolkodás[ára], mint a kard, vagy bármi [más]... azért Alma jónak látta, hogy Isten igéjével próbáljanak rájuk hatni” (Alma 31:5). Tudom, és biztonyságot teszem, hogy amint Isten igéjét próbáljuk alkalmazni, megnyugvásra, irányításra és személyes kinyilatkoztatásra lelünk.

Hogyan lehetnek a szentírások ilyen erőteljes hatással ránk? A szentírások meghívják a Léleket. A Lélek az, aki megnyugtat és irányít bennünket. A Lélek az, aki tanít minket, és kinyilatkoztatja számunkra az Úr szándékát és akaratát. Spencer W. Kimball elnök azt mondta:

„Amikor az Istenséggel való kapcsolatom alkalmivá válik, amikor úgy tűnik, az isteni fül nem hall, és az isteni hang nem beszél, úgy találom, hogy messze, messze vagyok. Ha elmélyülök a szentírásokban, a távolság csökken, és a lelkiség visszatér” (*The Teachings of Spencer W. Kimball*, szerk. Edward L. Kimball [1982], 135. o.).

A szentírások megáldanak minket nyugalommal

Egy C. S. Lewisről készült életrajzi filmben az őt játszó szereplő mélyreható kijelentése az imáról, úgy hiszem, a szentírás-tanulmányozásra is jól illik. Ezt mondta: „Azért imádkozom, mert nem tudok magamon segíteni. Azért imádkozom, mert tehetetlen vagyok. Azért imádkozom, mert szükségem van rá akár ébren vagyok, akár alszom. Nem Istent változtatja meg, hanem engem” (William Nicholson, *Shadowlands* [színpadi játék és színdarab, 1994]). Ugyanígy érzek a szentírásokról. Azért fordulok hozzájuk, mert „szükségem van rá[juk]”. Tudom, mennyire szükségem van Isten szavára, hogy táplálja a lelkemet és megtanítsa nekem mindazt, amit tudnom kell. Megváltoztatnak engem.

Sokan emlékeztek talán Betsie és Corrie ten Boom, holland nővérek, inspiráló történetére, akik hadifoglyok voltak a náci Németországban, és arra, hogyan fordultak a Bibliához nyomorúságuk közepette Ravensbruckban, a hírhedt női koncentrációs táborban. Corrie így mesél:

„Számunkra, reggeltől lámpaoltásig, amikor nem kellett összegyűlnünk névsorolvasásra, a Biblia jelentette a segítség és a remény egyre kiszélesedő körének központját. A lobogó tűz köré sereglő árvákhoz hasonlóan gyűltünk össze körülötte, és szívünket kitártuk melege és fénye felé. Minél sötétebb lett az éjszaka körülöttünk, annál fényesebben, igazabban és csodásabban ragyogott Isten igéje. »Kicsoda szakaszt el minket a Krisztus szerelmétől? nyomorúság vagy szorongatás, vagy üldözés, vagy éhség, vagy meztelenség, vagy veszedelem, vagy fegyver-é? (...) De mindezekben felettébb diadalmaskodunk, Az által, a ki minket szeret.«

Elnéztem magunkat, miközben Betsie olvasott, figyelve, ahogy a fény minden szemben felragyogott” (*The Hiding Place* [1971], 194–195. o.).

Isten szava táplálta és tartotta életben ezeket a nőket. Meleget és világosságot hozott nekik. Értékesebb volt az aranyánál, és édesebb a mézénél.

A szentírások kinyilatkoztatással áldanak meg minket

Néha a szentírások találó szavai erőteljesen megválaszolják az imáinkat. A szentírások olvasása megnyitja az elménket és a szívünket a Lélek által sugalmazott gondolatokra. Sokkal alkalmasabbak vagyunk az ilyesfajta segítség elnyerésére, ha vággyal és kérdésekkel kutadjuk a szentírásokat.

Joseph Smith újra és újra kapott kinyilatkoztatásokat, amint olvasta a szentírásokat és sugalmazott kérdéseket tett fel. Mindannyian tudjuk, hogy a dicsőséges első látomás egy 14 éves fiú szentírás-tanulmányozásának és egy fontos kérdés feltevésének eredménye volt. Tudni szeretne volna, hogy melyik az igaz egyház, és Jakab ígéretéhez ragaszkodott, miszerint az Úr válaszol azoknak, akik őszintén kérdezik Őt. Tudtátok, hogy a 76. részt Joseph Smith akkor kapta, amikor János evangéliumának írásain gondolkodott az emberek szabadulásáról? Látomásban látta a három dicsőséget. Sőt, egy UNSZ tudós kiszámolta, hogy:

„A Tanok és szövetségekben található kinyilatkoztatások több mint 50 százaléka a Biblia sugalmazott újrarendelése közben érkezett... Joseph Smith fordító tevékenységeiben élő leckét találunk arról, hogyan kaphatunk kinyilatkoztatást; amint a próféta elmerült a szentírásokban, témák, kérdések és kíváncsiság merült fel, amely legtöbbször további világosságot és tudást eredményezett modernkori kinyilatkoztatások formájában az utolsó napi szentek számára” (Robert L. Millet, „Joseph Smith’s Translation of the Bible and the Doctrine and Covenants”, Robert L. Millet és Kent P. Jackson, szerk., *Studies in Scripture: Volume One, the Doctrine and Covenant* [1984], 1:139. o.).

Ugyanezt a mintát követték más próféták kinyilatkoztatásai is. A Tanok és szövetségek 138. részét Joseph F. Smith elnök kapta kinyilatkoztatásként, miközben Péter lélekvilágról szóló írásain elmélkedett.

Mindannyian jogosultak vagyunk a személyes kinyilatkoztatásra. A szentírások lehetnek ehhez a legmélyrehatóbb forrásaink. A BYU egyik professzora mesélte ezt a történetet egy nőről, akit szentírás-tanulmányozása során a Lélek vezérelt. A professzor ezt mondta:

„Egy asszony szentírásolvasás közben tanulta meg, hogyan hallgasson a Lélek hangjára. Megtanították neki, hogy térdeljen le imádkozni, köszönje meg

Mennyei Atyjának a szentírásokat, kérje, hogy a Lélek vele legyen, miközben olvas, majd pedig mondja el az Úrnak, mire van szüksége a szentírásokból aznap – egy kérdés vár megválaszolásra, esetleg irányításra van szüksége a kapcsolatában vagy megerősítésre egy döntéshozatalban. Ezután kinyitotta a szentírásait... és elkezdett olvasni. Sohasem kellett sokáig olvasnia..., mire a Lélek megadta neki a keresett választ. A szentírásokkal és a Lélekkel tartott napi kérdés-felelet tanításokon keresztül a Lélek sugalmazása iránti fogékonysága megnőtt – és beleszeretett a szentírásokba.

Elmeséltem másoknak is a történetét, akik azután kipróbálták ugyanezt a kísérletet; az eredmény bámulatos volt. Az anyagi problémáktól kezdve a kapcsolatokban felmerülő gondokig, minden megoldódott. A folyamat közben pedig azon képességük, hogy meghallják a Szentlélek hangját, növekedett” (Wendy L. Watson, „Let Your Spirit Take the Lead”, *The Power of His Redemption: Talks from the 2003 BYU Women’s Conference* [2004], 326. o.).

Én is megszerettem a szentírásokat, és elkezdtem rájuk támaszkodni az életemben. Becesebbek számomra az aranynál. A válaszok nem mindig jönnek könnyen, de mindig jönnek. Néha béke és nyugalom formájában jön, miközben próbálok megérteni az Úr akaratát és időbeosztását. Amikor fiatal édesanya voltam, Spencer W. Kimball elnök arra ösztönözte az egyház nőtagjait, hogy „legyenek jártasak a szentírásokban” („The Role of Righteous Women”, *Ensign*, 1979. nov., 102. o.). Ha lenne elég időm, számtalan dolgot fel tudnék sorolni, ami intelmének következtében segített engem a gyermeknevelésben. Ha belelapoznátok a szentírásaimba, látnátok a gyermekeim neveit egy-egy szentírásrészlet mellé írva, melyről kinyilatkoztatás útján tudtam, hogy meg kell osztanom velük.

Hasonlóképpen, az Úr szava megáldott engem az egyházi szolgálatom során is. Amikor elhívtak a Fiatal Nők elnökének, a szentírásokhoz fordultam útmutatásért. Megnyugvást és iránymutatást kerestem a bennem lévő alkalmatlanság érzésével és az óriási felelősséggel küzdve, mely eltörpítette korlátolt képességeimet. A próféták és vezetők szentírástörténetei, akik alkalmatlannak érezték magukat elhívásaikra, békét hoztak számomra, és megtanították, hogy az Úr felmagasztalja elhívottait.

Az egyik ilyen próféta, Énók, ezt mondta: „Miért találtam én előtted kegyelmet, holott még ifjú vagyok

és az emberek mind gyűlölnek, mivel nehezen forog a nyelvem; miért vagyok én a te szolgád?

És az Úr így szólt Énókhhoz: Menj és tedd, amit parancsoltam neked... Nyisd meg a szádat, és az majd megtelik, én megadom neked a beszéd képességét” (Mózes 6:31–32). Mózes szintén alkalmatlannak érezte magát, mire az Úr ezt ígérte: „én leszek a te száddal, és megtanítlak téged arra, a mit beszélned kell” (2 Mózes 4:12). Jeremiás pedig ezt az áldást kapta: „Ne félj..., mert én veled vagyok, hogy megszabadítsalak téged... [és] az én ígémet adom a te szádba” (Jeremiás 1:8–9).

Miközben tanultam, a Szabadító ígéretei nyugtattak meg leginkább. Úgy éreztem, Mennyei Atya azt szeretné, ha magamra vonatkoztatnám azokat az áldásokat. „Az Úr Isten bölcs nyelvet adott én nékem, hogy tudjam erősíteni a megfáradtat beszéddel” (Ésaiás 50:4). Ez a szentírás egy másik részhez irányított, mely a mottómmá vált. „Mert én adok néktek szájat és bölcsességet, melynek ellene nem szólhatnak, sem ellene nem állhatnak mind azok, a kik magokat ellenetekbe vetik” (Lukács 21:15). Az elmúlt három év minden egyes napján szájért és bölcsességért imádkoztam. Az volt legnagyobb vágyam (pont az, amiben legalkalmatlanabbnak éreztem magam), hogy tudjam, mit szeretne az Úr, hogy tanítsak – hogy legyen bölcsességem –, és azután képes legyek átadni az üzenetet – hogy legyen szám. A szentírásokon keresztül személyes kinyilatkoztatásra leltem, mely irányított és megnyugvást adott az elhívásomban. Az Úr szavai „kívánatosabbak az aranynál...; és édesebbek a méznél” számomra (Zsoltárok 19:10).

A szentírások megáldanak minket bizonyossággal

Az egyik legnagyobb áldás, mellyel az egyház tagjai-ként rendelkezünk, a modernkori szentírások, melyek további tanúságot tesznek arról, hogy Jézus a Krisztus, és amelyek visszaállítják evangéliuma tanainak teljességét. Minden utolsó napi prófétánk arra ösztönözt minket, hogy olvassuk a Mormon könyvét és annak tanításai szerint éljünk, azzal az ígérettel, hogy nagyszerű áldásokra teszünk majd szert az életünkben.

Szerintem mostanra már mindenki tudja, hogy augusztusban Gordon B. Hinckley elnök arra kért minden egyháztagot, hogy olvassa el, vagy olvassa el újra a Mormon könyvét ennek az ünnepi évnek a végére. Mit gondoltok, miért kért erre minket a prófétánk? Miért?

Meg kell kérdeznünk magunktól: Mit kell megtanulnom? Hogyan kell megváltoznom? Miben van szükségem segítségre? Meg fogjuk találni a Mormon könyve olvasásának személyes okait és szükségleteit. Hinckley elnök megígérte nekünk, hogy „...az Úr Lelke nagyobb mértékben fog életetekbe és otthonotokba áramlani, erősödni fog elhatározásokat a parancsolatainak való engedelmesség iránt, és szilárdabb bizonyossággal rendelkeztek majd Isten Fiának élő valóságáról” („Egy élénk és valós bizonyosság”, Első elnökségi üzenet, 2005. aug.).

A Mormon könyvből az Úr Lelke árad. Barátaim, Wilford és Kathleen Andersen, akik a Mexikó Guadalajara Misszió elnökeiként szolgáltak, szó szerint látták a Mormon könyve lelkét munkálkodni. Andersen nővér azt a sugalmazást kapta, hogy missziójuk utolsó évében állami iskola helyett otthon oktassa három fiát. A spanyol nyelv tanításában azonban segítségre volt szüksége. Imádkozott, hogy megfelelő oktatót találjon. Irma Encinashoz lett vezérelve, aki 20 éve tanított már, és nemrég költözött ebbe az új városba. Irma Encinas hetente kétszer foglalkozott a fiúkkal.

Három héttel az iskolaév kezdete után Andersen nővér felismerte, hogy egy olyan embert foglalkoztat, aki talán szívesen tanulna többet az egyházzal. Így hát mesélt neki Joseph Smithről és a Mormon könyvéről. Andersen nővér ezután elhatározta, hogy a fiúk spanyol tankönyve a Mormon könyve legyen. A fiúknak minden alkalommal hangosan kellett olvasniuk a szentírásokból spanyolul. Ezután a tanárnak kérdéseket kellett feltennie az olvasotakról, a fiúknak pedig spanyolul kellett válaszolniuk. Míg a fiúk spanyolul tanultak, Irma Encinas a Mormon könyvéről tanult.

Karácsonyt követően Irma Encinas megkereste Andersen nővért, és elkezdett sírni. El kellett mondania, mi történik. Azt mondta, minden alkalommal, amikor a fiúk olvastak a Mormon könyvből, fényt látott ragyogni az arcuk körül. Amikor becsukták a könyvüket, a fény azonnal eltűnt. Bevallotta, hogy a nővére, akivel együtt élt, tizenegy évvel azelőtt már kapott egy példányt a Mormon könyvből, ám még soha sem olvasta. Ez a különleges élmény arra készítette mindkettőjüket, hogy megkeressék polcukon a poros könyvet. Fel akarták fedezni, mi volt az a fény, mely a könyvből áradt. Biztosan kitaláljátok, mi a történet folytatása. Elkezdték olvasni a Mormon könyvét, és kérték, hogy a misszionáriusok tanítsák őket. Az első misszionáriusi beszélgetés után két héttel megkeresztelkedtek.

A bizonyosságom

Hinckley elnök ugyanezt a fényt ígérte mindannyiunknak, amint olvasunk a Mormon könyvből. Az elmúlt néhány hétben újraolvastam a Mormon könyvét. Újragyújtotta a szívemben égő bizonyosságot arról, hogy Jézus Krisztus a világ Megváltója. Szinte minden vers róla tesz bizonyosságot. Boyd K. Packer elnök ezt mondta: „A Mormon könyve több mint 6000 verséből jóval több, mint a fele közvetlenül utal Őrá” (Conference Report, 2005. ápr., 8. o.; vagy *Ensign*, 2005. máj., 8–9. o.).

A Mormon könyve népei a megváltásába vetett reménnyel várták Őt, majd pedig az engesztelésbe vetett reménnyel tekintettek vissza példamutató életére és megváltó halálára. Jóval Krisztus születése előtt Jákób ezt írta: „Hiszed-e az írásokat? ...mert azok valóban bizonyosságot tesznek Krisztusról. Bizony mondom neked, hogy egyetlen próféta sem írt vagy jövendölt anélkül, hogy Krisztusról ne beszélt volna” (Jákób 7:10–11). Hosszú évekkel Krisztus jövetele után pedig Mormon így írt: „És az ezeken a lemezeken levő írásokban nagy örömmel telik, mert azok Krisztus eljövételét jövendölik meg. Atyáink tudták, hogy azok közül sok már beteljesedett” (Mormon szavai 1:4). Milyen széles és csodálatos látókörü bizonyosság! Miközben olvastam, tudtam, hogy az emberek a Krisztusba és az Ő engesztelésébe vetett hitüknek köszönhették, hogy kitartottak a fájdalomban és a szenvedésben, és felülkerekedtek a bűnön és a kísértésen. Tudom, hogy Jézus az élő Krisztus. Éreztem már, hogy megváltó szeretetéről szeretnék énekelni (lásd Alma 5:26).

Az újraolvasás során elkezdtem felismerni a lemezek – a rézlemezek, a 24 aranylemez, a nefiták nagy- és kislemezekre vésett feljegyzéseinek – jelentőségét. Rájöttem, hogy Léhi és leszármazottai számára értékesek voltak az aranyból. Alma behív minket az otthonába – amit én is szerettem volna megtenni ma este –, és engedi, hogy meghallgassuk Hélamán fiának adott tanításait. Elmondja neki, miért olyan fontos ezen feljegyzések mindegyike. Azzal a nagyszerű feladattal bízta meg, hogy ne csupán őrizze a lemezeket, és folyamatosan írjon rájuk, hanem tanítsa is a bennük lévő igazságokat. Ezt mondta: „Mert amilyen biztosan vezette ez az irányító [a Liahóna] őseinket az ígért földjére, amikor irányítását követték – úgy fog bennünket is Krisztus szava ebből a siralomvölgyből egy sokkal szebb ígért földjére vezetni” (Alma 37:45).

Én már megkaptam azokat az áldásokat, amelyeket Hinckley elnök ígért: a Lélek erőteljesebb hatását, a bűnbánatra és az engedelmesebb életre való vágyat, valamint Isten Fiának élő valóságáról való bizonyosságot. Imádkozom, hogy fiatalságotok ezen időszakát arra használjátok, hogy a szentírásokból táplálkozzatok, hogy életeteken át tartó szokást alakítsatok ki, elnyerve a személyes kinyilatkoztatást a szentírásokon keresztül és Jézus Krisztus tanainak tanulása által.

„Szeretem az Urat, lelkem gyönyörködik benne”
(John Tanner, „I Love the Lord” [Jackman Music Corp., 2000], 2. o.; lásd még 2 Nefi 4:15–16). Tudom,

hogy Mennyei Atyánk él és szeret minket annyira, hogy a szentírásokon keresztül beszéljen hozzánk. Nefivel együtt bizonyosságot teszem, hogy „lelkem gyönyörködik a szentírásokban” (2 Nefi 4:15). A szentírások megerősítették bizonyosságot, igazságot tanítottak nekem, irányították utamat és enyhítették bánatomat – ahogyan tudom veletek is megteszik majd. Intettek engem, és megtartásuk által nagy jutalmat nyertem. (Lásd Zsoltárok 19:12.) „Kivánatosabbak az aranyból, még a sok színaranyból is; és édesebbek a méznél, még a színméznél is” (Zsoltárok 19:11). Jézus Krisztus nevében, ámen.